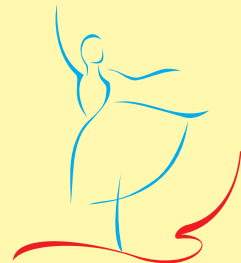

festivalový zpravodaj

3. krajský festival 2009

číslo 5

sobota 19. 9. 2009

Největší překvapení druhého festivalového dne

Byla hned tři. Prvním byla líbezná zpěvohra Zelowských zvonků, kterou vykouzlily děti s paní farářkou Vierou Jelinek. Bylo to krásné a to jsme viděli jen malou ochutnávku. Dnes je uslyšíme v druhé části programu a moc se na ně všichni těšíme. Takovou líbeznou andělskou hru jsme na tomto světě ještě nikdy neslyšeli. A potom? Kdož ví?

Druhým překvapením byla dechovka z Horního Daruvaru. Jakmile spustila, začaly podupávat tanečnice, začaly se vrtět babičky, pak se pustily do tance děti a nakonec to nevydrželi ani tanečníci a roztočili to se svými partnerkami na nádvoří paláce s takovou chutí, že se přidávali i diváci. Viděli jsme dokonce paní na vozíčku, jak vyskočila a alespň jeden kousek si musela zatančit. Takovou spontánní akci ještě krajský festival nezažil a takový neutuchající potlesk také ne. Program skončil okolo půl desáté a pak se daruvarští znovu chopili nástrojů a nádvoří se roztančilo už bez zaváhání a tak to trvalo až do uzavření paláce. Tady se teprve ukázalo, že hudba spojuje, protože tančil krajan z Ameriky s krajanou z Ukrajiny, krajan ze Slovenka s krajanou z Rumunska, zkrátka národnostní rozdíly zcela zmizely, všichni zářili radostí, dobrou pohodou a věřím, že jim ta pohoda zůstane i na další festivalový den.

Posledním překvapením byl tanec spolku Holendrských Čechů, kteří neočekávaně předvedli ukrajinský národní tanec. Tenhle tanec sice nepatřil do festivalové přehlídky českého folkloru, ale byl tak svěží a poutavý, že diváci tleskali, volali, křičeli a nakonec si vynutili opakování.

Taková překvapení jsou pro festivalové hosty velmi osvěžující a věříme, že jich zažijeme v dalších dnech ještě několik.

Co zůstává...

Tak letos už potřetí sleduji, byť trochu z povzdálí, setkávání krajanů na tomto festivalu. Že je to ale pěkné slovo – *krajan*, *krajanek*. Napadá mne, že ve spojení s vámi bychom mohli ustálit spojení *vážený krajan*, jakkoli by se nabízelá přízviska milý, srdečný, laskavý... Podržíme si však spojení *vážený krajan*, neboť právě vy nám dokazujete, že je čeho si vážit. Přijíždíte do své vlasti pro radost svou i ostatních. Setkávat se a sdílet společně několik dnů. Jakoby obloukem nám přivážíte naši společnou kulturu. Máte ji hluboko pod kůží a v srdci a je to na vás vidět! Vaše včerejší vystoupení na nádvoří Martinického paláce nabízelo zážitky opravdu mystické. Nádvoří jste rozezpívali, roztleskali a roztančili s takovou lehkostí a umem, že se jednomu tajil dech. A náhle, s přibývajícím tmou, jakoby se zdálo vše jasnější: Jste světloňoši češství v té nejkrásnější podobě. Stál jsem večer na zšeřelém nádvoří tohoto starobylého paláce a sledoval tu společnou rezonanci svrchovaného umění pro které nemáme kategorie. Dojali jste mne až k slzám. A najednou mne napadlo to jediné slovo, kterým lze postihnout nepostižitelné. Slyšel jsem sám sebe jak šeptám: „Bože”. Duše se koupaly v nekonečné pospolitosti. A až zanedlouho odjedete, právě to tady po vás zůstává. Díky vám, *vážený krajané*.